

מסכת בכורות

פרק ד משנה ו'

הנוטל שכרו לדון, קינוי בטלים. להעид, עדותיו בטלים.
להזות ולקדש, מימיו מי מערה ואפרו אחר מקללה. אם היה
כהן וטמאו מתרומתו, מאכilio ומשקו וסכו. ואם היה זקן,
מרקיבו על החמור. וננתן לו שכרו כפועל: